

4941

1916.

1916 MAR 17

Nr. 20.

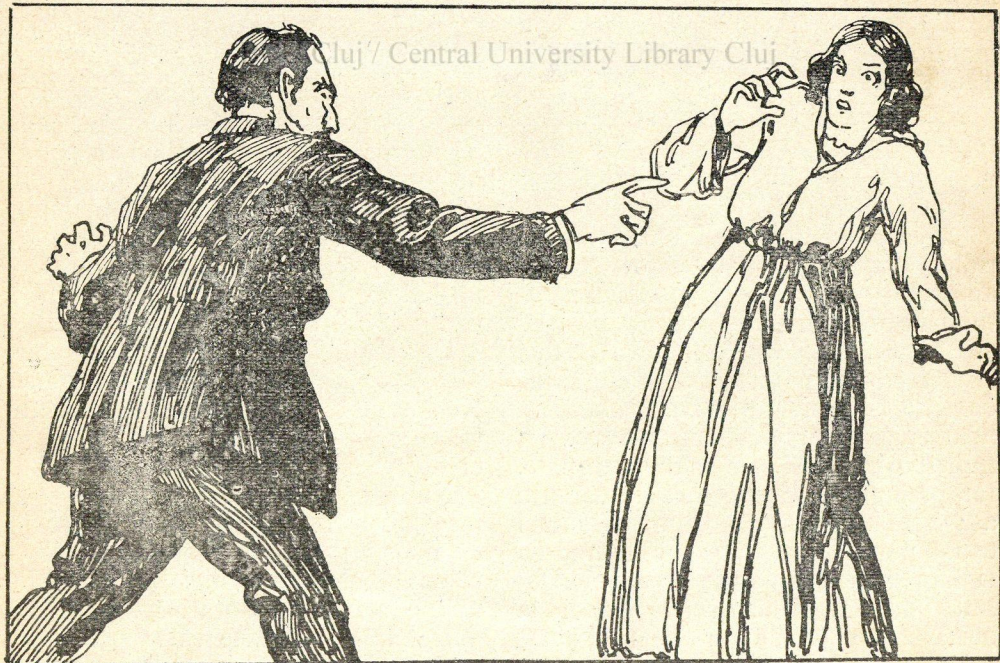
RAZELE AUROREI

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII.“

PĂRIȘUL.

572.

Textul pe cealaltă față.)

Pârîşul.

„Acum s'a făcut mântuirea și tăria și împărăția Dumnezeului nostru, și puterea Christosului său; căci s'a aruncat pârîtorul fraților noștri, cel ce-i părea înaintea Dumnezeului nostru ziua și noaptea“. (Apocalipsul lui Ioan 12, 10.)

Din Sfânta Scriptură înțelegem, că omenimea dară mai ales celor pioși este pârîș diavolul. Din aceasta și aceea putem deduce, că aceia, cărora le place a aduce păre contra altora, cele de multe ori nu de simțăminte bune, ci de cele rele sunt conduși și ar trebui să azească, ce fel de duh îi conduce pre ei și ce fel de duh locuiește în ei, că dacă nu o iau în samă la vreme, ajung în pericol.

Iubirea nu pârăște, ci mântuiește, apără, scutește. Despre Domnul Iisus nici într'un loc nu putem ceti, că El ar fi pârîț. Singur o spuse: „Să nu gândiți, că eu vă voiui pârî înaintea Tatălui...“ (Ev. Ioan 5, 45.)

Nici sângele cel vărsat al Mântuitorului nu strigă pârînd, ci cere îndurare la Părintele.

Din contra putem vedea din Scriptură, că oamenii vicleni totdeauna au ridicat păre. Profetii au fost pârîți, apostolii, evangeliștii și mai ales Mântuitorul nostru a fost pârîț. Fariseii și cărturarii au pus pânditori, ca să scoată ceva din gura Domnului Iisus, cu care l-ar putea pârî; iar când n'au aflat cauză, atunci și-au luat marturi mincinoși, ca să stee înainte cu păre. Iar precum era în vremea de demult, așa este și acuma. Oamenii lumii caută păre contra fiilor lui Dumnezeu și făuresc minciuni rele preste ei. Duhul părei îi însuflețește pre ei la aceasta și ei să supun efectului acestui duh. Acest duh domnește în lume între oamenii cei mari și mici. Ei să vinovătesc unii pre alții, la lucruri mai mari ori mai mici; că așa n'o făcut bine, și că așa ar fi trebuit să facă; așa este acela vinovat pentru lucrurile ce să fac în popor, și așa e

celalalt vina. Aceasta i părerea oamenilor la lucruri mai mari ori mai mici.

Inse e un semn foarte trist acela, că câteodată și între aceia, cari să numesc învățăceii lui Iisus adecă și între membrii adunărilor credincioșilor se află pârîtori, cari adună laolaltă smintele, ca cu acelea să păsească contra soților lor.

Nu știu ei ce fel de duh e acela, care îi îndeamnă pre ei. Datorința noastră e aceea, că dacă observăm la fratele nostru smânta, acele cu iubire, îndelungă răbdare și tăgăduire de sine le vindecăm. Ne rugăm pentru ei, îi facem atenți cu blândeată, îi rugăm cu iubire și îi ascultăm cu atențiune, că oare nu ne amăgim noi, că oare am privit ca smântă aceea, ce nici nu ar fi smântă? Înainte de toate să umblăm înainte cu pildă bună, cu blândeată, cu manieră și viață curată, ca să-i atragem și pre ei la bine. Dacă s'au căit de faptele lor, să le iertăm bucuos și să înfrinăm de împuțări.

Sunt inși și așa unii, cari în loc a vindeca, tot mai multe rane fac și în loc de balsam toarnă oleiu fierbinte pe locurile arse.

Cei ce adună laolalta slăbiciunile altora, acelea împestrițându-le și mărindu-le le aștern înainte și apoi propășind ca pârîși, pretind satisfacțiune, pedepsire.

Cererea de iertare sau îndreptare din greșuri nu-i îndeștează pre ei. Nici un fel de împrejurime mântuitoare sau ușurătoare ei nu recunosc, ci doresc pedepsire.

Nu o gândește, că precând vinovătesc pre alții, pre sine să condeamnă, că nu sunt fără de smântă și dacă ei sunt neîndurați, nici pe sama lor nu pot aștepta îndurare.

Domnul Iisus zise către pârîșii femeiei celei adulteră: „Celce este între voi fără păcat, acela să arunce mai întâiu piatra asupra ei“. (Ev. Ioan 8, 7.)

Tot aceasta o spune și către pârîșii de acuma.

Nu pârî, ci vindecă, edifică, înțărește și servește.

Foarte urit lucru a fost, dela Adam, că când Dumnezeu l a tras la răspundere pentru mănecarea fruptului oprit, puse păcatul pe femeie. (II. Moisi 3, 11—12.)

D'apoi e adevăr, că Eva la îmbiat pre Adam cu fruptul, dară Adam a știut aceasta și ar fi trebuit să se opună. Iar dacă a făcut odată păcatul ar fi trebuit să-l iee pe sine.

Domnul Iisus n'a avut păcat, și ca nevinovat a purtat păcatele lumii întregi pe umerii săi.

Mai bine să purtăm și noi slăbiciunile altora pe umerii noștri, decât să ne înfățișem cu păre.

Cu aceasta nu am spus, că păcatul să-l suferim în societate (adunare). Dară ai grije, ca să nu vinovățești cu păcat pre acela, care-i cu bine mai curat decât tine, și tu îl vezi pre el murdar.

Să cerem dela Dumnezeu nostru, ca să deie în noi duhul înțelepciunii și iubirei. Acest duh ne învață pre noi a umbla neîmpiedecându-ne, la ținerea inimii noastre în curățenie și la așa împlinire a lucrurilor noastre, care totdeauna să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Părăscu-te lucrurile tale?

La o femeie bătrână, bolnavă chiămară pre un preot, care dupăcum se văzu a trăit zilele sau oarele ei din urmă pe pământ.

„Iubită mamă bătrână — zise preotul — așa dori să știi, unde mergi, cine ești și cum ai trăit pe pământ?”

„Răspunsul îl vei găsi acolo, de-a dreapta, pe armar, în cutia cea mică”.

Preotul deschise cutia cu așteptare și află în ea o batistă spălăcită, frumos împăturată. „Cum se găsește răspunsul în asta?” — întrebă el uimit.

„Și acuma îmi aduc aminte, ca și când astăzi s'ar fi întâmplat — când am simțit puterea cea măreață a renașterii și când iubirea cea mare a Mântuitorului, care s'a descoperit pe Golgota pentru mine a pătruns în

inima mea, — în aceasta batistă am plâns lacrimile mele pentru păcatele mele. Mai mult n'am folosit asta batistă, ci am pus o bine — și dacă a venit lumea cu ispitele ei, întinzând-o înaiutea mea zisei așa: aceea ai vrea, că aceste lacrimi să mă părască în vecinicie odată!

Astfel mi-am păstrat vestmântul cel alb”.

Cinstește pre Dumnezeu în inima ta!

„Să nu-ți faci ție chip cioplit, nici altă asemănare de cele ce sunt în cer sus, sau jos pe pământ, sau în apă sub pământ: Să nu te prosteni înaintea lor, nici să te închini lor”. (II. carte alui Moisi 20, 4—5.)

Am umblat într'o stradă, la acărei capăt este așezată o cruce mare. Un om, acărui cai doară nu mergeau bine, a început urit a înjura, dară când ajunse la cruce și să uită la ea își arădică pălăria. Ași fi dorit să întreb, că dece își arădică pălăria, că tocmăi acum a înjurat pre Dumnezeu. Doară ar fi răspuns acesta: „Dacă trec pe lângă ea, doară nu pot fi așa păgân, ca să nu o cinstesc prin rădicarea pălăriei!”

Dacă ai ceti aceste șire consoțul meu, ți-s'ar arăta păcatul tău pe față, care păcat și atunci, când vrei să cinstești pre Dumnezeu, să lipește de tine. „Mesterul face un chip (idol) și aurul îl îmbracă cu aur. Cel mai sărac își alege la aceasta un lemn ce nu putrezește. Cu cine veți asemena pre Dumnezeu și cine este asemenea lui?” Doară aceea credeai, că acuma ai făcut de ajuns? Dacă ai prietin și arăți înaintea lui iubire, dară înaintea altora îl vorbești de rău, bine o fi aceea? Și tu crezi, că eu atotvăzătorul și auzitorul Dumnezeu tot așa poți face? Oh, atunci te amăgești. El știe și gândurile tale! Te-a văzut pre tine, când într'o minută l-ai înjurat și în cealaltă clipă te-ai umilit înaintea

unui chip arădicându-ți pălăria. Invață-te a cinsti pre Dumnezeu în inima ta! Proșterne-te în spirit înaintea Dumnezeului tău și nu chipurilor moarte. Închină-i-te lui totdeauna în lăuntru tău, în tot locul pre acela Creator, care vede și știe toate și în acărui mână este lumea întregă!

Păcatul ascuns.

Picioarul unui ostaș — cu toate, că griji — nu s'a vindecat. După ce l'a cerșat mai bine aflară, că este un glonț în el.

„Acesta trebuie scos afară“ — zise medicul — „că de altcum nicicând nu s'o vindeca“.

Păcatul cel ascuns naște moartea.

Corabia în port după mișcarea valurilor să arădică și să așază, ca și când ar vrea să meargă mai departe, dară nu poate merge, pentru că o oprește ancora cea tare. Și sufletul ar vrea mai de multe ori să plece spre cer, că ceva păcat ascuns îl oprește.

Respuns potrivit.

„Domnul meu împărătește, țarul, nici odată nu va îngădui, ca protestantismul să-și pună piciorul în Rusia“, zise ambasadorul rus în New-York către Schaufler. La care acesta îndată respunse: „Impărăția lui Christos, este a Domnului meu, care nici odată nu va întreba de țarul rus, unde-i iertat să-și bage piciorul său“. — Doară chiar acuma a sosit aceea vreme. B.

Din Sfânta Scriptură.

Apostolul Petru despre judecata din urmă.

(A II-a epist. a lui Petru 3; 3—10.)

Aceasta mai înainte știind, că vor veni în zilele mai de pe urmă batjocoritori, umblând după poftete lor.

Și zicând: Unde este promisiunea venirii lui? căci de când părinții au adormit, toate rămân așa, precum au fost din începutul facerei.

Căci ei nu voiesc a ști aceasta, că prin cuvântul lui Dumnezeu cerurile au fost de demult, și pământul s'a așezat din apă și prin apă.

Prin care lumea cea de atunci cu apă înecându-se s'a pierdut.

Iar cerurile și pământul de acum printr'acelaș cuvânt sunt păstrate, păzindu-se pentru foc în ziua judecăței și a pierderii oamenilor celor impioși.

Dară iubiților, desupra aceasta să nu fiți în necunoștință, că înaintea Domnului o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani ca o zi.

Nu va întârzia Domnul făgăduința sa, precum unii socot că întârzie; ei rabdă îndelung pentru noi, nevrând a se pierde cineva, ei ca toți să vină la pocăință.

Și va veni ziua Domnului ca un fur noaptea; în care cerurile vor trece cu sunet mare, și elementele se vor topi arzând; și pământul și lucrurile cele de pe el vor arde.

Călindarul nostru: Patru anotimpuri încă să mai poate căpăta; silasească se fiecare să-l aibe în casă, că e interesant și folositor. Prețul 80 de fileri.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chiămat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aurei“.

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 1.20 fil. de exemplar. Dels 3—10 exemplare —.80 fil. de exemplar.
11—50 —.60 50—100 —.50

În streinătate se socotește diferența speselor trimeterii.